

заедно

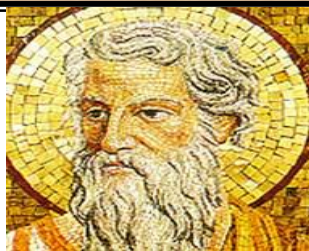
енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 58 - октомври 2008

Павел: кой беше той?

3-та част

В миналия брой оставихме Павел и Варнава в Йерусалим към края на 43г.

Първото мисионерско пътешествие (Деян 13,1-14,28)

След този период двамата решиха да предприемат в 45г мисионерско пътешествие в други области, затова с Марко тръгнаха към Кипър, остров от който беше родом Варнава. Не се знаят резултатите на евангелизацията от това пътешествие, но тук Павел е имал спорове с "магьосника" Елима; от Кипър тримата се върнаха в Антиохия, докосвайки няколко градчета в Мала Азия; в Перга (в Анатолия - Турция) стана "бягството" на Марко, уплашен от трудностите на дългото пътешествие, който остави двамата си другари и се върна в Йерусалим.

Павел и Варнава продължиха към Икония и към Листра, където Павел излекува сакат човек, но живущите почнаха да ги почитат като богове и наричаха Варнава Зевс, а Павла Ермес и искаха да принесат жертвоприношение в тяхна чест.

Съборът в Йерусалим (Деян 15,1-32)

Завърнали се в Антиохия, щастливи от постигнатите резултати, двамата апостоли намериха общността развълнувана, защото някои от християните дошли от Йерусалим, съобщиха, че има спор около понятието, че християнското кръщение без

еврейското обрязване нямаше никаква ползва. Заради това Павел и Варнава отидоха в Йерусалим при Апостолите, създавайки така това което е

признато като първия Събор на Църквата.

Петър утвърди, че спасението идва от Благодатта на Господа Исуса, Който не направи никаква дискриминация между обрязваните евреи и верните, които не бяха евреи. Павел от своята страна обясни чудесните резултати получени между езичниците и се обяви за незадължителността на спазването на Мойсейските закони, напротив за много християни повечето бивши фарисеи, които не искаха да се отказват от техните обичаи, изпълнени дори и от раждането си, както обрязването, въздържането от нечистите меса и т.н.

Накрая е бил апостолът Яков, който направи предложението, което бе прието от всички: да не се налагат на езичниците, които приеха християнството мойсейските закони, които остават факултативни за евреите.

На Павел, Варнава, Сила и Юда Тадей бе дадена задачата да съобщават на верните от всички общности решенията, които апостолите взеха. Но тази полемика продължи още между християните от двете страни, докато Църквата стана независима от влиянието на синагогите.

Второто мисионерско пътешествие (Деян 15,36-18,23)

Беше 50г, когато Павел реши да тръгне пак заедно с Варнава за Мала Азия. Варнава предложи да

вземат с тях Марко, но Павел твърдо се противопостави, за да нямат същите проблеми, които са имали през първото пътешествие.

Крайни в своите позиции, накрая двамата апостоли се разделиха и Варнава с Марк отиде пак да евангелизират Кипър, а Павел със Сила тръгнаха за нови места.

Това мисионерско пътешествие продължило до 53г, достигайки Гърция, Македония, където Павел евангелизира Филипяните; тука двамата апостоли бяха бичувани и арестувани, но след едно земетресение станало през нощта и обръщането във вярата на надзирателя, сутринта бяха освободени.

Те тръгнаха за Солун, Берия и Атина, където великото слово на Павел в ареопага бе неуспешно; след едно дълго прекъсване от година и половина в Коринт, се върнаха в Антиохия.

Третото мисионерско пътешествие (Деян 18,23-21,16)

През 53г (или 54г), почна третото мисионерско пътешествие на Павел, който отиде преди всичко в Ефес, където стоя три години; Неговото проповядване води до намаляването на култа към богинята Артемида и заради това сакралната търговия имал голям упадък. Това провокирало голям смут, от който

Павел излезе невредим. По-късно тази общност бе възложена на ученика Тимотей. От Ефес Павел пак се върна в Македония и след три месеца в Коринт;

съобразявайки се с една организирана засада в кораба, с който той трябваше да тръгне, продължи своето пътуване по земя придружен от Лука, който написа подробен отчет (Лука беше бъдещият Евангелист и автор на книгата “Деяния на Апостолите”).

Павел посети общностите, които той основа, предчувствайки че не ще ги види повече.

Последния етап бе Кесария, където пророка Агав му предсказа ареста и затвора. От тук Павел тръгна за Йерусалим към края на месец май 58г и където отнесе даренията събрани през това негово последно пътешествие.

Видяхме, че не беше лесна и без проблеми мисията на Св.Павел, но напротив доста трудности го придружаваха през времето на проповядването на християнската вяра. Но най-трудните моменти още не се бяха появили напълно. За сега само предястието беше обслужено, но обяда на мъченичеството нямаше да закъснее дълго време.

До следващия брой.

Отец Валтер Горра

- 11 ноември 1952 -
мъченичеството на Никополския епископ
Евгений Босилков.

Да възпоменем с почит блажения мъченик, в
църквата “Св.Павел от Кръста”:

Вторник 11 ноември 2008г от 18.00ч

ще се проведе концерт за орган и хор

Четвъртък 13 ноември от 17.00ч

Свята Евхаристия

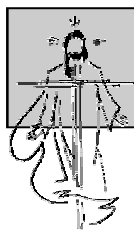
*“Избраха Стефана, мъж изпълнен с вяра и Дух Светий,
Филипа и Прохора, Никанора и Тимона, Пармена и Николая,
прозелит от Антиохия, които поставиха пред апостолите, а
те, като се помолиха, възложиха ръце на тях.”*

(Деяния на Апостолите 6,5-6)

На **15 ноември 2008г** в Белене ще бъдат ръкоположени за
дякони: Койчо Димов и Страхил Каваленов

Папа Бенедикт XVI поиска да има
в Рим от 5 до 26 октомври синода
на епископите върху темата на
“Словото Божие”. Библията е най-
разпространена книга, но сигурно
не се чете много. В САЩ 97% от
семействата имат библията в дома
си, в Европа 75%. Но колко я
четем, познаваме и размишляваме върху Словото Божие?

Върнали се в Божия Дом

10 септември 2008 Матей Бонов Калапиш

Кратка презентация на работното помагало за Генералния Синод на епископите (5-26/10/2008г)

Настоящата XII редовна асамблея на генералния Синод на епископите има за тема "Божието Слово в живота и мисията на Църквата", пожелана изрично от Св. Отец Папа Бенедикт XVI. Подготовката за Синода, който вече е в разгара на работата си, се извърши при широко използване на основните догматични конституции на Църквата. Като основна цел, настоящият Синод си е поставил да покаже примата на Словото Божие, на Божието Откровение, което се съдържа в Св.Писание и Св.Предание на Църквата. Структурата на настоящото работно помагало е съставена от три части: първата е посветена на идентичността на Божието Слово според вярата на Църквата; втората разглежда Словото Божие в живота на Църквата и третата част - Словото Божие в мисията на Църквата.

Първата част на това работно помагало е озаглавена: "Тайната на Бог, Който ни говори". В нея се открояват някои богословски теми за пасторалната дейност на Църквата. В глава 1 ("Бог говори на хората като на приятели") основната цел е да се представи Божието Слово като една песен, пееща се на много гласове, която блика от Пресветата Троица, напява щедро земята (пр.Исаия) и отново се връща при Бога. Божието Слово не би могло да се побере в една книга, не е само Писанието, но Божието Слово е ЖИВО, ДЕЙСТВЕНО, Бог говори чрез цялото творение на Своите чедра и чрез законите, които е вложил в живота. В тази Тайна на Бога / първата глава/ особено място е отделено на Христос и Неговата Невеста /Светата Църква/. Цялото Божие Слово намира в Исуса Христа центъра и своята пълнота на Откровението. Преди малко казахме, че Божието Слово би могло да се сравни с една прекрасна песен, изпята на много гласа, но за да се постигне съвършената хармония е необходим и един диригент - Богочовека Исус Христос. Светата Църква, Негова годеница, трябва да се вслушва в Словото и да Го

възвестява, именно в Църквата Словото се възвестява, благовестява и с това расте, както ни уверява Св. Григорий Велики.

Във **втора глава** ("Библията като Боговдъхновено Слово") се разглежда връзката на Св.Писание със Словото Божие. Тук ясно е подчертано, че няма материално съвпадение между Словото Божие и Писанието - Словото е живо, вечно, всемогъщо, сътворително, основата на цялата икономика на Спасението. За Новия Завет това Слово Божие е Единородния Син на Отца - Исус Христос. Така Словото надвишава книгата и достига човека също чрез Св.Предание на Църквата. Тя е пазителка на Божието Откровение, Тя е определила Канона на библейските книги - 73, и именно в Църквата Св.Дух оживотворява това Слово на Бога. Синодът подчертава съществуващите трудности по интерпретиране и разбиране на много от книгите на Стария Завет, и дава за пример срещата на Възкръсналия Исус с учениците от Еммаус, на които обяснил старозаветните пророчества (Лк.24, 27), така и християните от настоящето трябва да четат по християнски Ст.Завет. Св.Августин казва, че:"Новият Завет е скрит в Стария, а Стария Завет открива булото на Новия". "Старият Завет е пророчество за Новия, и най-добрия коментар на Стария Завет е Новия Завет" - ни казва Св.Григорий Велики. Особен интерес представлява в тази глава отделеното внимание за тълкуването на Словото. Синодът говори за опасността от буквалното му възприемане като врата към фундаментализма, или другата опасност от едно идеологическо тълкуване, където вярата е отстъпила мястото си на идеологията. Магистериумът на Църквата ни е дал златното правило - Св.Писание се чете и тълкува като се има в предвид историята на текста, времето на създаването, какво иска да ни каже днес, и оттам се преминава към духовното послание, духовния смисъл. Той е онзи, който Св.Дух ни дава, поставяйки винаги в центъра Пасхалното Тайнство на Христос.

В **трета глава** ("Какво е поведението на онзи, който слуша

Словото") - се открояват двата субекта - Бог и вярващия, към когото е отправено Словото и който го приема и пази в сърцето си. Да слушаш Божието Слово не е само да го чуваш, но трябва дълбоко да го размишляваш и съзерцаваш. Както Авраам, Мойсей, пророците, Йосиф, Дева Мария, апостолите...Особен пример е Света Богородица, в чиято утроба Словото стана плът, именно Мария " спазваше всички тези слова, като ги слагаше в сърцето си" (Лк.2,19). Там, в Марииното сърце Словото растеше, размишлявано - Мария ни учи, че разума не е отделен от сърцето. Св.Амброзий казва, че всеки вярващ зачева и ражда Словото - ако Христос има само една Майка по плът, то според вярата Той се ражда във всяко вярващо сърце. Ние умеем да четем Библията без вяра, но никога не можем да слушаме Божието Слово без вяра.

Втората част носи заглавие: "Словото Божие в живота на Църквата" и в **четвърта глава** ("Словото оживотворява Църквата"), се засяга еклизиологичния проблем за раждането на Църквата - Тя се ражда и живее от Словото Божие. Именно То отваря вратите за многобройните народи в Църквата, започвайки от "Деяния на Апостолите" (13-14), където Павел и Варнава се радват на факта, че Словото Божие е отворило вратите и за езичниците, така и днес, хиляди се обръщат към вярата понеже Словото е било прието от тяхното сърце. Словото е подкрепяло Църквата в цялата ѝ история, като един плодоносен, благодатен дъжд е напоявало Божиия народ (Исаия 55,10-11).

В **пета глава** ("Словото в различните служения на Църквата") се разглежда ролята на Словото Божие в различните отслужвания - Светата Литургия, където особено внимание да се обърне на подготовката на четивата от обучени лектори; проповедта да бъде винаги вярна на библейския текст и в същото време да се обогати с догматично и морално съдържание. Тук е мястото също на молитвеното четене на Словото Божие (Lectio Divina), което може да бъде индивидуално или с цялата общност, където Словото се

размишлява и съзерцава, за да нахрани душата и да промени живота ни.

Третата част е озаглавена "Словото Божие в мисията на Църквата", именно поставяйки в центъра самата мисия на Христовата Църква - да изгражда Царството Божие. В **шеста глава** ("За едно по-широко познаване на Св.Писание") се разглежда основно мисията на Църквата в известяване на Словото - "Тежко ми, ако не проповядвам Евангелието" казва Св.Павел в 1 Кор.9,16. Въпреки господстващата култура на секуларизъм и релативизъм, въпреки трудността да се вслушаш в Словото в нашия електронен век, Словото докосва сърцата, жадни за Него, Словото е могъщо и има тази сила да преобразува живота, да води към Любовта както казва Св.Августин при своето обръщане във вярата. Днес мисията на Църквата се извършва основно чрез евангелизацията и катехизиса - от първото благовестие до постоянния катехизис, които трябва да тръгват от Словото Божие. В същото време То не може да бъде сведено до някакъв предмет за учене, но е Божието Откровение, присъствието на Бога в нашия свят.

В **седма глава** ("Словото Божие в служението и формацията на Божия народ"), се разглеждат задълженията на църковните пастири при известяване на Словото да провъзгласяват Божиата Премъдрост, да направят от Словото душата на пастор.дейност, водейки всички поверени пасоми към срещата с Христос. Епископът да бъде като пророк на живото Слово, да помага на верните да го живеят, да спомагат за Lectio Divina. Презвитерите и дяконите също да познават добре Словото Божие, да поддържат жива и постоянна връзката с Писанието, да се вслушват преди да проповядват, размишлявайки дълбоко Божието Слово. От ежедневния контакт със Словото блика Светлината, която им помага да не попаднат под господстващия манталитет на настоящия век и да водят с апостолски плам и усърдие Божия народ по Господния път. Би могло да се изработи във всяка епархия един **проект за библейски пасторал**, под ръководството на епископа, за да вдъхнови цялата катехистична дейност и да спомага за

общението между клира и миряните. С това би се помогнало и при формирането на служителите на Словото - лектори / четци/, катехистите, аниматорите на библейските групи. Миряните /лаиците/ са повикани да покажат силата и светлината на Евангелието в своя живот - семеен, социален, всекидневен. Мирянинът живее в този свят със Словото Божие, благовести Го особено пред ближните и познатите и свидетелства живия Бог, с което спомага за изграждането на Божието Царство. Би могло да се задълбочи семейния катехизис, да се постави Словото в центъра на семейния живот, да се подготвят предварително неделните четива у дома.

В **осма глава** ("Словото Божие -благодат за общение"), се подчертава силно мощта на Словото Божие в екуменичния диалог с останалите християни. Както подчерта Св.Отец Папа Бенедикт XVI има две неща, които обединяват всички християни: Словото Божие и Кръщението.

Папата казва, че слушането на Словото може да спомогне много, не сме ние които изграждаме единството на Църквата, Църквата не се *прави* от себе си, но от Словото което твори, излязло от Божиите уста. Да се слуша Словото да се практикува *Lectio Divina* да се оставим да пи изненада вечната и винаги нова и актуална Истина, само така се преодолява човешката глухота за онези слова, които не са съгласни с нашите предразсъдъци и мнения, да се вслушаме и да изучаваме Словото в общение с верните на всички времена.

Окуражени от тези слова, бихме могли да изградим молитвените срещи и целия екуменичен диалог върху Словото Божие, но не само екуменичния, но също междурелигиозния диалог особено с еврейския народ и диалога с настоящата пост-модерна и секуларизирана култура. Именно днес Словото може да стане онзи квас, който да даде вкус на живота, в търсенето на един истински хуманизъм, а тук християнството може да даде много, да допринесе за издигането на света, показвайки Божията любов.

Койчо Георгиев Димов

Разсеяният град

Едно време, в един малък град, същият като много други, започват да се случват странни събития.

Деца забравят да правят домашните си, възрастните забравят да се събуят преди да легнат, никой не се поздравяваше повече. Вратите на църквата оставаха затворени. Камбаните не биеха повече. Никой не знаеше повече молитвите. Обаче един понеделник сутринта, един учител попита учениците си:

- Защо вчера не дойдохте на училище?

- Но вчера беше неделя! – отговориха учениците – В неделя няма училище”.

- Защо?- попита учителят. Учениците не знаеха защо.

Наближаваше Коледа и учителят попита отново:

- Защо се носи тази приятна музика? И защо на дървото има свеци? Никой не знаеше.

Двама приятели бяха спорили: бяха се наскърбявали докато останат без глас.

“ Сега нямам повече никакъв приятел” мислеше си тъжно единият от тях на следващия ден. И не знаеше какво да направи.

“Имам впечатлението, че забравих нещо” повтаряше всеки.

Един ден духаше много силен вятър между покривите, толкова силен та залюля камбаните на църквата. По-малката камбана беше. Изведнъж хората се спряха и погледнаха нагоре. Един човек възкликна за всички :

“Ето какво беше: забравихме Бог”.

Ако има надежда в този свят е само, защото звучи още името на Бог. Милиони и милиони хора отнасят към това име радостите и страховете на собствения си живот.

Бог е единственото име, което носи върху себе си тежестта на човечеството и което дава чувството на всичко.

За тебе какво означава това име? Спомняш ли си, че Бог е Баща ти!

Сестра Терезита

Празнувахме тези тайнства

22 септември: кръщението на Даная

27 септември: кръщението на Александър

На вниманието на всички

Винаги нашата почит към починалите трябва да бъде зачитана от нас. Света Моника, преди да умира каза на своя син Св.Августин: “Всичко, което искам от вас, е да си спомняте за мен пред олтара на Господа, където и да бъдете”.
Още от първите времена Църквата е почитала паметта на мъртвите и е измолвала благосклонност за тях, особено в евхаристичното тайнство, за да могат пречистени да достигнат до блаженото видение на Бога.

Същевременно да опазваме гробовете на нашите близки по приличен начин и да ги посещаваме по-често през годината: това е свято място, където умрелите очакват последния ден когато телата ще възкръснат.

2010 година:

ще празнуваме три юбилея

След предишната статия, която много хора я приеха за доста интересна, продължаваме нашата “обиколка” в миналото за историята на нашата енория в подготовката за юбилеите, които ще празнуваме през 2010 година.

Чрез този брой искам да представя личността на Иполито Агосто, който можем да считаме като “основополагащ” свещеник на нашата енория.

Но да видим постепенно как стана това, но преди всичко ето данните на Иполито Агосто.

Той се роди в Албенга, близо до Генуа (Италия), на 27 юли 1838.....

Голяма част от това, което ще бъде писано по-напред е от една тетрадка писано ръчно, в която се разказва (така е заглавието на тази тетрадка) “спомени за католическата Мисия в Русчук” и където много подробно са описани делата на Иполито Агосто. Толкова подробно е описано всичко, че няма нищо странно ако бе писано от самия него или поне диктувано от него. Тетрадката има много страници, от която първата половина е писана на италиански, втората на френски.

Започва с тези думи: “Русчук, град много значителен за своята крепост и своето пристанище на Дунав, изброява около тридесет хиляди живущи, които могат да бъдат класифицирани по следния начин:

Българи	12.000
Турци	8.000
Арменци, Гръцки, Евреи, Немци и др. чужденци	10.000

Този град ... има хубави къщи, две улици достатъчно добре урегулирани и една железопътна линия... Работите за строежа на тази извикаха в Русчук много чужденци и особено Англичани и немци-австрийци, първите почти всички протестанти, вторите почти всички католици”.

Англичаните от началото са имали своя пастор и място, където да се молят и едно училище, обаче католиците нямаха още един свещеник постоянно, и следователно нито едно училище и дори нито една църква.

Само от 1860г благодарение на грижите на епископ Анджело Парси, пасионист и никополския епископ от 1847г до 1863г, Русе е станал мисионерска спирка и успя да има по-редовно свещеник, който служеше в града. За тази цел не малка е била загрижеността на консула на Австрия в Русе, който много пъти писа на епископа, за да има града свещеник и църква. Монс. Парси сериозно започна да развива тази идея.

И така с грижите на същия епископ и с голяма помощ от католическата общност в Русе - “особено господин Кавалер Лука Кличан” - успяха да купят земя където “построиха една голяма стая, която те наричаха параклис”. И също от Загреб пристигнаха помощи, поради факта, че сигурно в града живяха и няколко семейства пристигнали от тези области. На 29 Декември 1857г. едно писмо до Никополския Епископ Парси изпратено от кардиналът Йосиф Хаулик, епископ на Загреб, което съобщава за помощи, които той щеше да изпрати за строежа на църквата (по-точно параклис!) в Русе.

Строежът беше готов през 1860г и се намираше там, където сега е двора на училището “Любен Каравелов”.

На 15 май 1861г., австриецът консул в Русе, г-н Фердинанд Хаас, изпраща едно писмо до монс. Парси, казвайки: “Аз вече имах честта да Ви запозная с всичко, което се отнася до цялостното строителство на същия този параклис. И така аз искам да доведа до знанието на В.В.П. , че току-що получих чрез намесата на височайшите Служби бродирани със злато и сребро одежди за Свещеника на параклиса. И тъй като вече предварително бях получил дарохранилница със свещници и маса според канона за олтара, а параклисът е оборудван отвътре с пейки и необходимите изображения, в такъв случай аз се осмелявам да се обърна към Вашето благоразположение, молейки Ви да благоволите да почетете нашата католическа

общност с една църковна визита, като благоволите и да осветите по този повод новият параклис”.

В този параклис почнаха да служат свещеници, дошли или от Букурещ или от католическите села около Свищов.

Нещата вървяха така до 1870г без големи промени през времето на епископа Антонио Джусеппе Плуим (никополски епископ от 15 септември 1863 до 1 март 1870). В тази година бе избран като новия никополски епископ, монс. Игнатий Паоли, който при пътуването към Букурещ, мина през Русчук, където получи радушно посрещане от католическата общност, която е имала възможност да помоли новия епископ, за да изпрати един постоянен свещеник и така да стане Русе енория.

Тук искам да отворя скоба за седалището на епископа. Никополския епископ имаше едновременно и титла на апостолически викарий на Влахия в румънската територия около Букурещ. Седалището му от 1782г до 1812г е бил във францисканския манастир “Баратия” в Букурещ; от 1813 до 1846г в Чоплеа; от 1847 до 1883г пак в Букурещ. През 1883г се създаде новата епархия на Букурещ и границите на Никополската Епархия се ограничиха само в северна България и седалището стана Русе. Да се върнем тогава сега на нашата история...

Монс. Игнатий Паоли преди да тръгне от Русе към Букурещ обещава на католическата общност че, едно от неговите първи задължения ще бъде точно да даде решение на тази молба.

И епископът не забрави своето обещание и го изпълни. Щом пристигна и получи информацията за мисионерите, избра отец Иполито Агосто, пасиониста, който тогава беше енорийски свещеник в Рамнику Вулчеа (Румения). Извикан с телеграма от епископа в Букурещ веднага тръгна. След няколко дни двамата тръгнаха за Русе, където на следващата неделя епископът служи Светата Евхаристия в гореописания параклис. В проповедта си поискал от общността помощ за нуждите на техния първи енорийски свещеник, който беше лишен от всичко. След това прибави, че “е истински позор за католическата общност да няма още една църква и един

свещеник, в този град, където всичките култове са представлявани”.

Тези думи достигнаха до сърцето на всички присъстващи особено до консулите на Австрия, Франция и Италия.

На другия ден тримата консула се срещнаха и всеки в името на своята държава даде една сума, за да осигурява на енорийския свещеник това, което беше необходимо. В същото време верните от католическата общност събираха парите за ремонтите на малката църква.

Много доволен от отговора на верните, монс. Паоли тръгна за Букурещ, оставайки отец Ипполито в Русчук да развива новата енорията с името “Непорочно Зачатие на Блажена Дева Мария”.

В началото отец Ипполито остана в странноприемница за три седмици, докато не намери под наем едно жилище с три стаи. Епископът изпраща в негова помощ като готвач брат Джованни, пасионист.

Но живот без проблеми няма. Обещаваните пари от тримата консули още не пристигнаха. Парите събрани от русенската католическа общност вече бяха ползвани за ремонтите, и така двамата нямаха нито една стотинка в една къща, в която липсваше всичко! “В този момент Добрия Бог дойде видимо на помощ”. Някой Диллан, ирландец, шеф-счетоводител на железопътната линия, отиде при свещеника, донасяйки една сума, с която двамата успяха да платят наема за първия месец за къщата и да си купят най-необходимите неща. След няколко дни пристигна френският консул с две каруци дърва, един петел, една дамаджана вино и други неща за зимата, която скоро щеше да започне. Също скоро и другите двама консули, италиански и австрийски, помогнаха на свещеника с пари, за да плаща наема и да си купят други неща.

Тази енория изглежда наистина родена под ръка на Бога!

През тези дни стана един особен факт: един ден ходиха при отец Ипполито две жени и един мъж, които почнаха да говорят на немски. Отец Ипполито и дори да не разбира каквото те казват отговаряше постоянно с “Иа!”. Обаче те разбраха че, той

не говореше немски и мъжът излезе от къща и след няколко минути се върне с един поляк, който познаваше няколко думи на италиански. Криво ляво разбра че, тези хора искаха да кръщават детето си. Беше ясно на отец Иполито че, не можеше да изпълнява добре мисията си в Русчук ако не щеше да учи немския език. Възможността бе предоставена от канцлера на австро-унгарското консулство, който отиде при отчето, за да научи италиански език. Око за око, зъб за зъб! Аз ще те науча италиански - ти ще ме научиш на немски!

През следващата пролет отец Иполито успя да чете всяка неделя Евангелието на немски и дори да има кратка проповед на този език. През зимата вече отслужи много венчавки, защото множеството от двойки не са имали това тайнство, заради факта, че в града липсваше свещеника.

Отец Иполито веднага помисли също как да построи една къща до църквата и проектира къща на два етажа с две стаи горе плюс кухня и три стаи долу. До тази къща имаше предвид да се строи училището на един етаж. Свещеникът започна да обиколя града, за да събира необходимите пари. Не само католиците дадоха, но и “самия Паша и неговите служещи” помагаша финансово за тази цел. С провидението на Бога вече през 1871г успя да тръгне училището и изпратиха от Букурещ един брат монах. Той остана за малко време, защото “дори беше един чудесен учител не можеше да свири хармониума и нямаше хубав глас за пеенето”. Хармониума беше един подарък от г-н Лука Кличан и е бил ползван до 1886г, когато купиха един нов хармониум и подариха стария на църквата във Варна . Параклисът имаше една малка камбана, която поради липсата на камбанария беше окачена на ореховото дърво.

Къща, училище, църква: не малко разходи за всичко това, но Божето Провидение никога не забрави тази енория. Самата общност продължи да помага редовно за всичките тези нужди. Вместо първият учител, от Виена дойде един отличен учител, г-н Биндер австриец на 25 години. Той живееше с отчето и брат Джованни и беше много внимателен и уважаван. В училището участваха много хора и свещеника и народа бяха много доволни от това.

Но изкушенията винаги са зад вратата... Толкова беше добър и в пеенето и в свиренето на хармониум, че консулите го канеха за различни празници. Но много комплименти възгордяват човек: “толкова беше добър обичлив и добър в началото, колкото стане непоносим накрая!”.

Все по-късно вечерта започна да се прибира и все по-често пиян! Най-накрая отец Ипполито бе принуден да го изгони.

След учителя Биндер бе изпратен нов учител от Букурещ, някой Лазар, който се представи за човек, който всичко знаеше... обаче, след един месец и той бе изгонен.

Отец Ипполито в този момент не намери друго решение и друг изход освен самият той да преподава за два-три месеца, даже и да не знае добре немски.

През това време брат Джованни бе преместен в град Браила и отец Ипполито остане сам и така в помощ за готвенето първо дойде един младеж, немец, по име Густо Уолф, а след него една вдовица францужойка.

Енорията продължава да се държи добре от финансова гледна точка: “прибираще от 9 то 10 франка в неделите и празниците, и дори от 20 до 30 в тържествата”. Подпомаган от енорияшите, отец Ипполито имаше с какво да живее и едновременно да остава нещо, за да покрие разходите на училището и на църквата. С тези пари успя също да купи четири стълба, които поставени на земята и покрити с един малък покрив, станаха камбанарията на църквата! И горе на покрива постави железен кръст.

От духовна гледна точка, енорията растеше добре. Много венчавки особено той отслужи и голям брой от протестантите станаха католици, особено младежи, които много се интересуваха и участваха на катехизиса и приеха първото причастие.

Така нещата продължиха до края на пролетта на 1873г.

Но в месец май ето нещо не очаквано от никого...

Какво стана?

Да имате малко търпение до следващия брой.

Отец Валтер Горра

Ремонти в нашата църква

Г-н Асен Радев

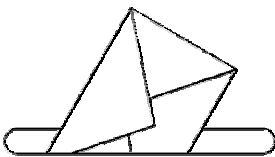
Г-н Венко Бичев

Минаха десет месеца откакто през януари 2008г започнаха ремонтите на стените в църквата и сигурно още толкова ще минат, за да видим приключването им. На страничните стени вече видяхме чудото и добре вече се представят в очите на всеки, който влиза в църквата. Запазени са античните рисунки но цветовете пак се показват, така както ги бяха видели преди повече от сто години.

За всичко това благодаря за работата на художниците Асен и Венко, които с голямо търпение и внимание всеки ден под светлината на крушките правят така да се върне старата красота на стените, които времето не малко ги потъмни.

Сега “атакуваме” другите останали стени. Скелето “нахлува” централния кораб на нашата църква, затруднявайки движението.

Сега малко трудности, утре голяма радост.. Готови за 2010г.

ВСЕКИ ЧЕТВЪРТЪК ЕДИН ЧАС ПРЕДИ СВЕТАТА ЕВХАРИСТИЯ! ОБОЖАВАНЕ НА ПРЕСВЕТОТО ПРИЧАСТИЕ

В Евхаристичната Литургия ние изразяваме нашата вяра в реалното присъствие на Христос във вид на хляб и вино, като коленичим или като се покланяме дълбоко в знак на благоговение пред Господа. “Католическата Църква е отдавала и продължава да отдава това богопочитание, което се полага към тайнството на Евхаристията, не само по време на месата, но също така и извън службата: като съхранява с най-голямо старание осветените жертвени дарове, като ги представя на вяращите да ги почитат тържествено и като ги носи в шествие” (Папа Павел VI, *Mysterium fidei*).

Това, че Христос е поискал да остане да присъства в Своята Църква по такъв уникален начин, е много удобно. Понеже Христос трябваше да напусне своите под видимата си форма, Той пожела да ни даде Своето сакраментално присъствие. Понеже щеше да се принесе на Кръста, за да ни спаси, Той пожела да ни остави спомена от любовта, с която ни обикна “докрай” (Йоан 13,1), до отдаване на Своя живот. В действителност в Своето евхаристично присъствие Той остава тайнствено сред нас като Този, Който ни обикна и предаде Себе Си за нас. Той остава под знаците, които изразяват и говорят за тази любов: “Църквата и светът имат голяма нужда от евхаристичното богопочитане. Исус ни очаква в това тайнство на любовта. Да не Му отказваме времето, за да идем да Го посрещнем в преклонение, в съзерцание, пълно с вяра и готово да изкупи тежките грешки и престъпления на света. Нека нашето преклонение не престава никога” (Папа Йоан Павел II, *Dominicae cenae*).